

OLÁH ANDRÁS

*tíz éve már**Fodor András emlékének*

*tíz éve már hogy meghasonlott a bizalom
s tovatűntek a ragadozó álmok:
elnémultak a hullámok a parton összeroncsolódtak a
szövetek
a véraláfutásos totemoszlopok
és csöndet hazudtak az eretnek őrszemek*

*hiába parancsoltunk új életet
s vittük-cipeltük mi jog szerint a tiéd
– a reményfutamot: a bartóki hangzavart – haraggal
kiáltanak azóta a szelek készülünk hát az örök
mozdulatlanságra ahol majd nekünk is sorfalat
állnak a fák*

a pillanat

*„aludj csak” – dűnnyögted
mikor fölneszeltem mocorgó sóhajodra oldalamra
fordulva a redőny résein
beszivárgó utca-fényt bámultam vakon
s légzésedet vallattam – hátha árulód lesz...
ma már mindketten tudjuk: ez volt a pillanat
mikor
még jóvá lehetett volna tenni mindent de
hallgattunk gyáván konokul
míg belénk öregedett a szűk éjszaka*

zálogok

*tavasz volt – de néhol már kiégett a pázsit:
a szárazon aranyló április csak
betegséget hozott és fájdalmakat
alig láttuk egymást
reggelente arra ébredtem hogy szűrődik
a szemem – szinte fájt kinyitni –
csukott pillákkal menekültem hát
az álmok zsongásába...
utóbb joggal hánytorgattad fel
hányszor nem voltam melletted
mikor szükséged lett volna rám
én pedig hallgattam beletörődő kétségbeeséssel
és csak kitakart testiinket láttam
a remegő holdfényben és a szétdobált
ruhákat az ágy körül – feslett szerelmiünk
halálra ítélt zálogtárgyait...*

